

Holly Hepburn

Valentijnsdag

Een jaar in de Star and Sixpence - deel 2

Sam Chapman was het koffiezetapparaat aan het schoonmaken toen ze Joss' armen om haar middel voelde.

'Gefeliciteerd met het jubileum,' zei hij, haar nek kussend.

Heel even verstijfde Sam, waarna ze zichzelf dwong te ontspannen. Het café moest nog opengaan, er was niemand die hen zag en zelfs als dat wel zo was geweest, had dat niet uitgemaakt; wat zij deed met de keldermeester ging niemand wat aan. De enige met een geldige reden om bezwaar te maken was Sams zus, Nessie, en zij had al duidelijk gemaakt dat ze geen probleem had met de relatie tussen Joss en Sam.

Ze draaide zich om om hem te kussen en genoot van het zachte gekriebel van zijn baard tegen haar huid. 'Jubileum?'

Joss glimlachte. 'Yep. Het is precies zes weken geleden dat je me besprong op oudejaarsavond.'

'Charmant gezegd,' zei Sam terwijl ze probeerde niet te glimlachen. 'Ik kan me niet herinneren dat het precies zo ging.'

Was het echt pas zes weken geleden geweest? Het voelde langer. Sterker nog, ze begon zich af te vragen of haar oude leven als succesvolle pr-vrouw in Londen een half vergeten droom was, in plaats van een carrière die ze op een dag weer wilde oppakken. Het leven op het platteland hield haar absoluut bezig.

Ze reikte omhoog om Joss weer te kussen, waarna ze zich weer omdraaide naar het koffiezetapparaat. 'Volgens mij kunnen we het eens zijn over het laatste gedeelte. Gefeliciteerd met het jubileum!'

Hij stapte naar achteren en keek toe terwijl ze werkte. 'Hoe staat het met de grote plannen voor Valentijnsdag?'

Sam aarzelde heel even en begon toen de kopjes op te stapelen op het apparaat. Hij bedoelde haar plan om de Star and Sixpence één avond te veranderen in een restaurant, althans, ze hoopte dat hij dat bedoelde. Behalve de veelbelovende chef-kok vleien die ze in gedachten had om de maaltijden te bereiden, genoeg bedienend personeel regelen en Nessie ervan overtuigen dat dit een perfecte pr-gelegenheid was, had ze geen tijd om zich druk te maken over grootse romantische gebaren naar Joss; jubileum van zes weken of niet. Het hielp niet dat ze nooit eerder over Valentijnsdag had hoeven nadenken: ze was altijd single geweest. Natuurlijk waren er wel veel kaarten op haar werk bezorgd, maar die had Sam allemaal weggegooid. Zes weken was eigenlijk de langste duur van al haar relaties, en ze had zo het vermoeden dat hetzelfde voor Joss gold.

‘Volgens mij gaat het allemaal voorspoedig,’ zei ze. ‘Franny heeft een tafeltje opgeëist, al kan ik me niet voorstellen dat ze een date meebrengt.’

Joss trok een gezicht en Sam wist dat hij zich afvroeg wat voor man de moed zou hebben om de angstaanjagende directrice van het postkantoor van Little Monkham te versieren. ‘Ik ook niet.’ Hij zweeg even. ‘Even voor de duidelijkheid: wij doen niks voor Valentijnsdag, toch? Als in: jij en ik?’

‘We hebben het hierover gehad, Joss,’ zei Sam, die probeerde niet te zuchten. ‘Nee, we vieren het niet. Geen bloemen, geen kaarten, geen grootse romantische gebaren. Ik ben allergisch voor romantiek, weet je nog?’

Hij stak zijn handen omhoog in spottende overgave. ‘Oké, ik snap het. Het is alleen zo dat ik al eerder overrompeld ben door meiden die dat zeiden en me vervolgens verweten dat ik geen moeite deed. Ik wil geen misverstanden.’

Sam was zich er heel goed van bewust dat Joss een verleden had met een aantal vrouwelijke inwoners van Little Monkham. Dat had haar nooit echt dwarsgezet... Tot nu. Hoeveel harten had hij precies gebroken in het dorp? Maar toen ze naar hem opkeek, zag ze een duisternis in zijn blauwe ogen, die hem er jonger uit liet zien dan negenen-twintig. Hij hield haar nu niet voor de gek; dit was iets wat hij meende. ‘Geen streken,’ zei ze met gedempte stem. ‘En zeker geen kaarten.’

Hij knikte. ‘Begrepen.’

Sam draaide zich om om het café in zich op te nemen. ‘De chef-kok komt vanochtend langs om het hier te inspecteren, om te zien of het aan de eisen voldoet,’ zei ze. ‘Ik wil dat het haar bevalt wat ze ziet.’

Joss keek even naar de trap die naar de kamers leidde waar Sam en Nessie woonden boven het café. ‘Dus dat is waarom Nessie de keukenmuren aan het schrobben is. Ik vroeg het me al af.’

Sam beet op haar lip. Ze wist dat Nessie bezorgd was, en terecht: Sam was er zo zeker van geweest dat ze Alyssa di Campo zou kunnen overhalen om vanuit Londen naar het pop-upevenement te komen dat ze al begonnen was met de kaartverkoop voordat de *Superchef*-winnaar volledig had toegezegd. Als het haar niet beviel wat ze zag, kon ze zich gemakkelijk terugtrekken en hen achterlaten zonder kok en met veel om uit te leggen.

‘Daarover gesproken: ik moet gaan om Alyssa op te halen van het station,’ zei ze, terwijl ze haar doekje in de emmer met warm sop gooide. ‘Kun je ervoor zorgen dat het hier glanst tegen de tijd dat we terug zijn?’

Joss tilde de emmer op. ‘Ja, baas.’

‘Is dit de keuken?’

Alyssa di Campo keek om zich heen in de piepkleine ruimte en nam de enkele gootsteen, het volgestouwde aanrecht en de smalle koel-vriescombinatie in zich op. ‘Jullie verwachten dat ik vijftig Michelinsterwaardige maaltijden maak in een ruimte die kleiner is dan mijn schuur?’

Nessie kromp vanbinnen ineen. ‘De oven is in elk geval nieuw,’ zei ze, gebarend naar het glimmende chroom met zwarte fornuis dat ze hadden gekocht om het antieke model van hun vader te vervangen. ‘Hij heeft een warmhoudoptie.’

De blik van Alyssa zei alles.

‘Kom op, Al,’ zei Sam terwijl ze haar arm in die van de chef-kok haakte. ‘Je weet dat je van een uitdaging houdt. Het zal zijn zoals vroeger, toen je nog geen gadgets en souschefs had die naar je pijpen dansten.’

Alyssa wierp haar een vernietigende blik toe. ‘Een uitdaging is één ding, maar dit? Zelfs Gordon Ramsey zou de handdoek in de ring gooien.’

Nessie dacht aan de keuken van Snowdrop Cottage hiernaast, met zijn kersenrode grote keukenfornuis en Amerikaanse ijskast en kerstverlichting. ‘Wat als er een andere plek was, een plek met meer ruimte en een geweldige oven?’

‘Je denkt toch niet aan de smederij?’ zei Sam terwijl haar wenkbrauwen omhoogschoten. ‘Want die biedt geweldige pr-mogelijkheden.’

‘De smederij?’ herhaalde Alyssa. ‘Ik snap het niet.’

‘Nessie heeft iets met de dorpssmid, wiens smeltoven toevallig hiernaast is,’ zei Sam. ‘Ik weet zeker dat ze hem zou kunnen overhalen je die te laten gebruiken om mee te koken.’

Nessie schudde haar hoofd. ‘Ten eerste heb ik niets met Owen. Ten tweede denk ik niet dat je iets kunt koken in de smeltoven. Het zou binnen een paar tellen helemaal verbrand zijn.’

‘Je hebt gelijk, het zou te heet zijn,’ zei Alyssa met een spijtige blik. ‘Waar bedoel je dan wel, Nessie?’

Nessie beschreef de keuken van Snowdrop Cottage. ‘Ik zal het eerst moeten vragen,’ waarschuwde ze toen Alyssa’s ogen oplichtten. ‘En we zullen een manier moeten vinden om de gerechten warm te houden wanneer we ze over het erf dragen. Maar als je denkt dat het klinkt als een optie...’

‘Laat het me zien,’ eiste Alyssa.

Nessie vond het vervelend om Owen te storen tijdens zijn werk, maar Kathryns landrover stond niet op het erf en Alyssa leek haar niet het type dat je lang kon laten wachten. Dus had Nessie Sam en de chefkok achtergelaten op het erf terwijl zij de smederij in glipte, hopen dat dat het storen minder... nou ja... storend maakte.

Het vuur brandde geel-oranje onder de stalen kap, bijna te fel om naar te kijken, en zelfs aan de andere kant van de ruimte kon ze de hitte voelen. Gekleed in een blauwgrijs T-shirt dat om zijn biceps spande, prutste Owen aan een knop op de muur, degene waar ze zich vaag van herinnerde dat die iets deed met de luchtstroom over de

gloeïende cokes. In zijn donkere krullen glinsterde een klein zweempje koper toen hij zich omdraaide en haar zag.

‘Nessie,’ zei hij, haar naam hullend in hartelijkheid met zijn sterk Welshe zangerige stemgeluid. ‘Wat een leuke verrassing.’

Ze deed haar best niet te staren. ‘Sorry dat ik je stoort, maar ik moet je om een gunst vragen.’

‘Ga je gang,’ zei hij terwijl hij zijn handen afveegde aan het leren schort dat hij droeg. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Het is niet zozeer voor mij, meer voor ons,’ zei Nessie terwijl ze de deur van de smederij opendeed voor een welkome koele luchtvlaag. ‘We zitten een beetje met een logistiek probleem en volgens mij zou jij kunnen helpen...’

‘Het is niet perfect, maar het moet maar,’ deelde Alyssa mee, zodra ze klaar was met haar inspectie van Owens keuken.

‘Kathryn zal verheugd zijn dat te horen,’ zei Owen spottend. ‘Dit is haar domein, al denk ik graag dat ik er mijn weg in kan vinden wanneer dat nodig is.’

Sam trok haar wenkbrauwen veelbetekenend op en Nessie wist precies wat haar zusje bedoelde: *hij kookt ook!*

‘Mooi zo,’ zei Alyssa terwijl ze naar Owen keek met hernieuwde belangstelling. ‘Want ik zal wat hulp nodig hebben. Tenzij je al plannen hebt voor Valentijnsdag?’

Nessie hield haar adem in en voelde zich plots nerveus. Nieuws verspreidde zich snel in een dorp ter grootte van Little Monkham en weduwnaar Owen was een uitstekende partij; ze zou het hebben gehoord als hij met iemand datete. Toch?

Hij aarzelde een fractie van een seconde. ‘Nee,’ zei hij terwijl zijn ogen richting Nessie schoten. ‘Geen plannen.’

‘Dat is dan geregeld,’ zei Alyssa. ‘Je kunt die avond mijn souschef zijn.’

Opgelucht bleef Nessie treuzelen bij de deuropening van het huisje terwijl Sam Alyssa terugbracht naar het café.

‘Je hoeft niet per se te helpen met koken,’ zei ze tegen Owen. ‘Het is al genoeg dat je je keuken afstaat.’

Hij glimlachte. ‘Ik vind het niet erg. Bovendien pik ik misschien

wat tips op. Je krijgt niet elke dag de kans om een beroemde chef-kok aan het werk te zien.'

Ze glimlachte terug. 'Je bent al een paar dagen niet in het café geweest. Druk?'

Owen trok een gezicht. 'Dat, en Kathryn was vaak weg 's avonds. Heeft ze je verteld dat de band een nieuwe drummer heeft? Het duurt blijkbaar even voordat hij is ingewerkt.'

'Ze zei zoiets, ja,' zei Nessie laconiek, terugdenkend aan Kathryn's mopperige tirade van eerder die week. 'Ga je zaterdag naar hun optreden in Gloucester?'

'Ik kan niet, geen oppas.'

'Ik zou op Luke kunnen passen.' De woorden waren Nessie's mond al uit voordat ze ze kon tegenhouden. 'Eh... weet je, als je zou willen gaan.'

Hij fronste. 'Ben je niet nodig in het café? Het zal misschien druk zijn.'

Nessie schudde haar hoofd. 'We hebben een nieuw barmeisje aangenomen, Martha's dochter, Tilly. Sam is die avond in Londen, maar Joss is er wel; ze redden het wel een paar uur zonder mij.' Ze aarzelde toen een andere mogelijkheid in haar opkwam. 'Tenzij je liever hebt dat ik het niet doe.'

'Nee, dat is helemaal niet zo,' zei Owen. 'Ik zou heel blij zijn en ik weet dat Luke in de wolken zou zijn. Maar het is veel om van je te vragen en je hebt al genoeg te doen.'

'Eerlijk waar, het is prima,' zei Nessie. 'Jij leent ons je keuken, het is het minste wat ik kan doen.'

Hij bestudeerde haar even en knikte toen. 'Oké dan. Rond zeven uur, is dat goed? Hij gaat om halfnegen naar bed en ik ben terug voor middernacht.'

De warmte in zijn stem vulde Nessie met vreugde. 'Ik kijk er nu al naar uit,' zei ze.

Sams flat in Kensington zag er vanbuiten hetzelfde uit als altijd. De keurige buitenkant met crèmekleurige muren en smeedijzer was beeldschon, en de gemeenschappelijke hal met ingewikkelde betegeling was smetteloos als altijd. Moe van de lange rit en de strijd met

het zaterdagse verkeer, liep Sam de trap op naar de bovenste verdieping en stak haar sleutel in het slot.

Het was geen rommeltje. De conciërge had een sleutel en was binnengewipt om post voor haar neer te leggen: die lag netjes opgestapeld op het tafeltje in de hal. Het was echter koud in het appartement en de lucht rook een beetje muf. Sam liep van kamer naar kamer, deed de lichten aan en opende de ramen zodat de ijskoude avondlucht de bedomptheid wegblijs. Uiteindelijk ging ze op de bank zitten en keek om zich heen. Dit was een aantal jaren haar thuis geweest, haar eerste en enige grote aankoop, en ze was hier altijd gelukkig geweest. Tenminste, ze dacht dat ze dat was geweest. Had het altijd zo saai en onpersoonlijk gevoeld? Ze had nooit van rommel gehouden, maar als ze het vergeleek met de warmte en levendigheid van de Star and Sixpence, vond ze haar oude thuis om de een of andere reden tekortschieten. Misschien was het de stilte; er was altijd geluid in het café, zelfs als het leeg was: het gezoem van de glazenspoelmachine of het gerommel van de boiler. Ze schudde spottend haar hoofd: wie had gedacht dat een café op het platteland rumoeriger zou zijn dan een doodlopende straat in Londen?

Zuchtend liep ze naar de slaapkamer en schudde schone dekens uit. Ze was niet van plan hier lang te blijven: een snelle douche om op te frissen en daarna de deur uit voor haar etentje met Nick Borrowdale. 's Ochtends zou ze dan Alyssa en haar keukengerei ophalen, waarna ze terug zou rijden naar de Star and Sixpence. Na een paar glazen champagne met Nick zou de sfeer in het appartement haar niet meer zo dwarszitten.

Een uur later was ze alweer op weg naar buiten. Ze bleef even staan in de hal om de post door te nemen: niets waar ze aandacht aan hoefde te besteden; de rekeningen waren allemaal automatisch betaald en de rest was reclame. Franny had voorgesteld om de post te laten doorsturen, maar zo te zien hoefde ze dat niet te doen. En eerlijk gezegd had ze een goede reden om moeilijk bereikbaar te zijn. Er waren vier maanden verstreken sinds de vergissing waardoor ze zich weg had gehaast van de felle lichten van Londen naar de anonimiteit van het platteland: genoeg tijd voor het wegebben van de

angst om ontdekt en publiekelijk te schande gemaakt te worden. Maar die zou nooit helemaal verdwijnen.

Enigszins huiverend gooide Sam de post terug op het tafeltje en liep naar de deur.

Het restaurant in Soho waarvoor Nick gereserveerd had, zat vol mensen die Sam persoonlijk kende of herkende van het grote en het kleine scherm, maar ze was opgelucht dat ze geen voormalige klanten zag. Niettemin voelde ze dat alle ogen op hen gericht waren toen de ober hen naar hun rustige tafel leidde die achter in de ruimte verscholen stond. Tja, ze was hier met de ster van *Smugglers' Inn*, het populairste tv-programma. Wat had ze dan verwacht?